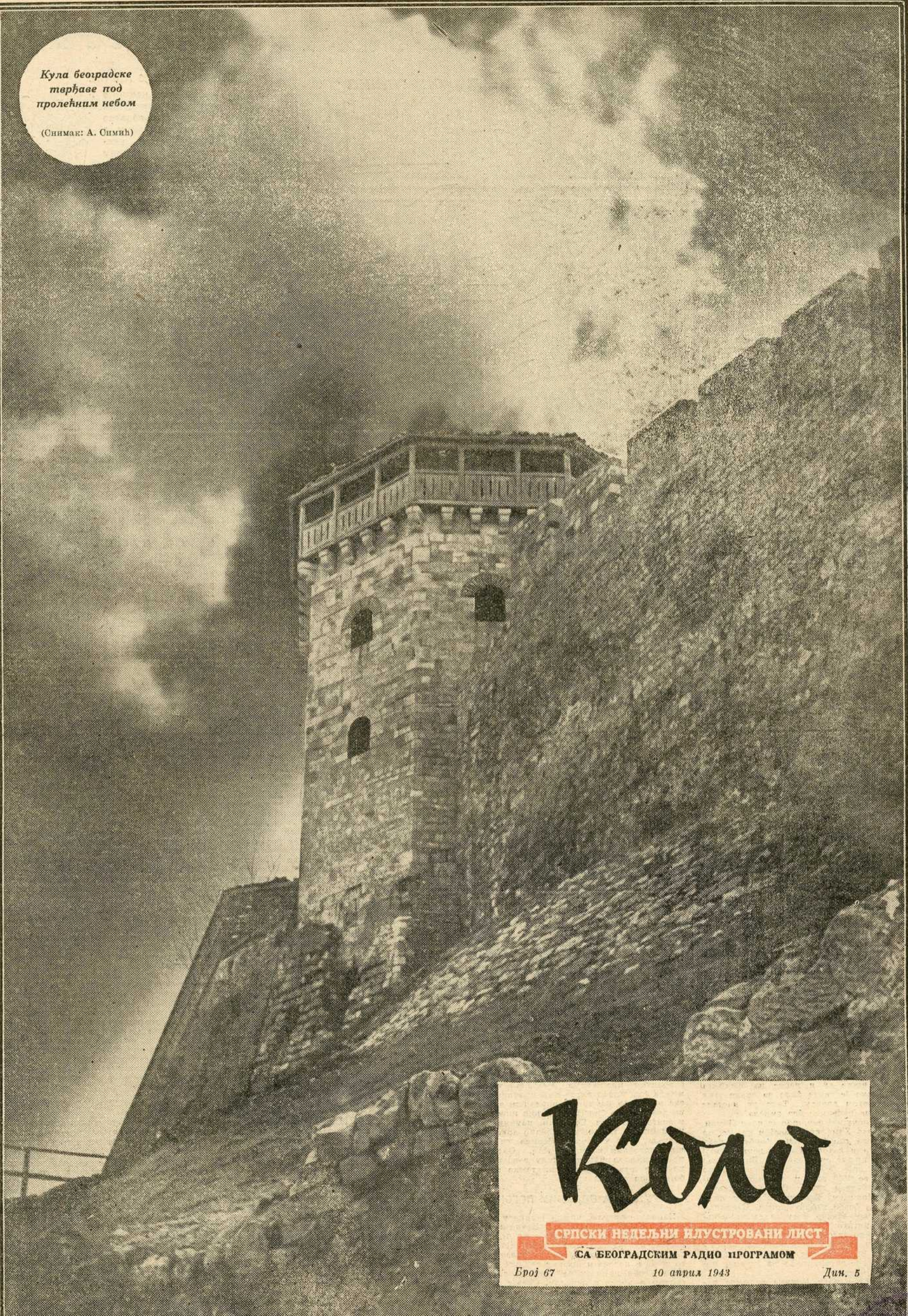

Кула београдске
тарђаве под
пролећним небом

(Снимак: А. Симић)

Коло

СРПСКИ НЕДЕЉНИ ИЛУСТРОВАНИ ЛИСТ

СА БЕОГРАДСКИМ РАДИО ПРОГРАМОМ

Број 67

10 април 1943

Дим. 5

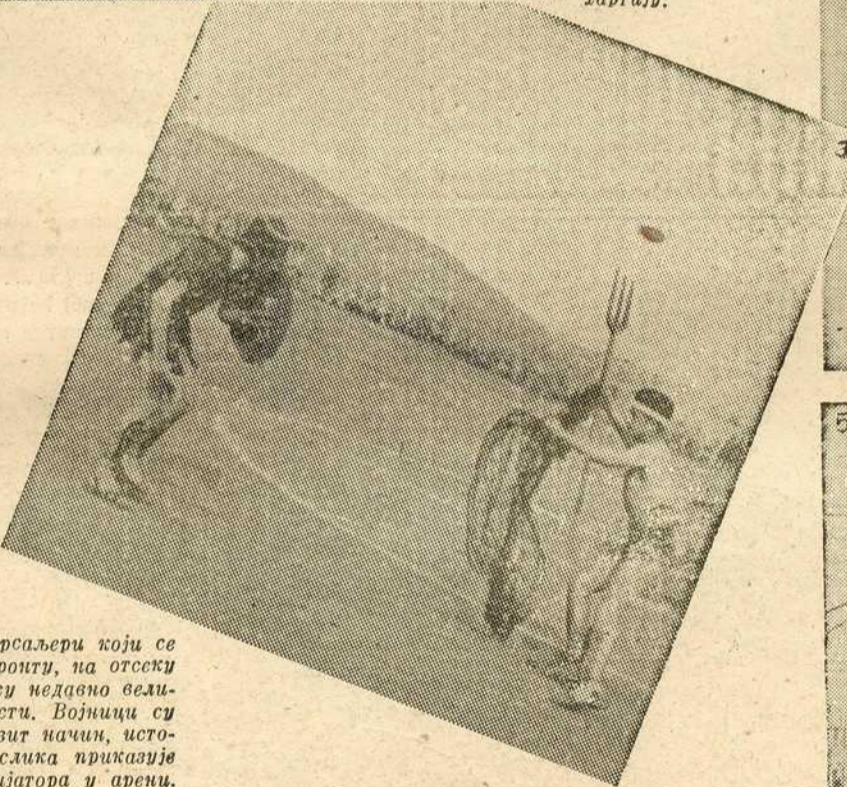
WWW.UNILIB.RS

УНИВЕРЗИТЕТСКА

КРОЗ ЦЕО СВЕТ

Најновији тип немачког тенка („Тигар“) који је недавно, на основу стеченог ратног искуства, саграђен у немачким фабрикама оружја. Овај тенк, наоружан тоном највеће продорне моћи, прави је страх и трепет за непријатеља. Њему у борби нишчужа дошла ни позната циповска оклопна кола Совјета (Т 34) ни тенкови англо-америчке продукције.

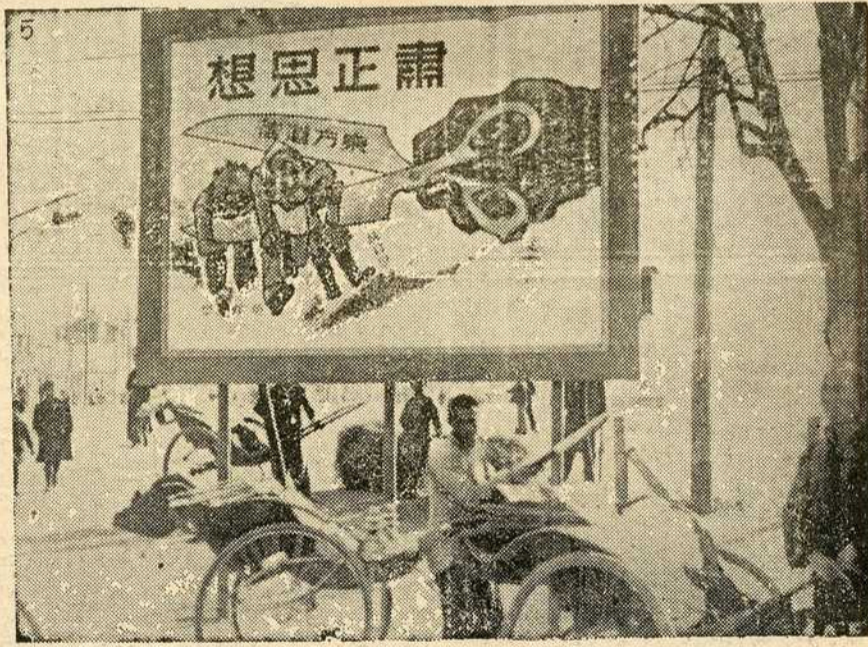
3 — Италијански берсаљери који се боре на Источном фронту, на отску Доњец, приредили су недавно велике спортске свечаности. Војници су приказали, на сликовит начин, историју ратова. Наша слика приказује борбу римских гладијатора у асени.

6 — „Коњски аутобус“ је најновије саобраћајно сретство ратног времена у Копенхагени, у Данској. Мотор је демонтиран због недостатка бензина, а на шоферово место сео је, у старинској гала-одори, у фраку и цилиндру, кочијаш који тера своје „четири коњске снаге“.

2 — У свим европским земљама поведена је акција за сакупљање отпадака. Наша слика приказује децу основних школа у Белгији која марљиво купе стари хартију.

4 — У Немачкој ради неколико милиона страних радника свих европских народности. То најбоље илуструје натпис у једном предузећу. Ту је наредба: „Пушење забрањено“ исписана на десет европских језика: на немачком, италијанском, холандском, француском, пољском, словачком, руском, украјинском и на српском језику.

5 — Цела национална Кина која се недавно придружила борби Јапанаца против Чангкаишке препава зема је плакатама против Англоамериканца. На плакату пише: „Доле англо-американци! Напоље из велико-азијског простора!“

6 — „Коњски аутобус“ је најновије саобраћајно сретство ратног времена у Копенхагени, у Данској. Мотор је демонтиран због недостатка бензина, а на шоферово место сео је, у старинској гала-одори, у фраку и цилиндру, кочијаш који тера своје „четири коњске снаге“.

(Фото: Б. Ф. А.)

Поља поља су опет оживела...
Пролеће се осмехнуло својим
топлим, сунчаним осмехом...

Поља су живахнула, а на већ озеленелим ливадама блеје стада, што жељно, после зиме, чупкају прве травке...

У раном пролећном јутру шкрипи берам на бунару. Журно се поји стока и хвата у јарам... По неравним сеоским путељцима, кроз њиве и ливаде, преко брежуљака и крај расцветаних врбака, клопају кола ратара. На њима плуг, дрљача и брана...

Угарене њиве и стрништа лагано се браздају оштрим раоницама, и постају, у одблеску сунца, тамније од свеже, влажне превртане земље...

Другим путићима вијугају кола натоварена свежим, белим олуштеним кочићима за виноград. Окопава се и лоза, орезује и везује.

А, тамо, у селу, чељад редује... Кад сунце високо отскочи похитају жене с торбама и судовима у рукама на њиве и у винограде, да посленицима однесу јело... Пасуљ пребранац, проја, која кисела паприка и мауна. Велики је пост и село га поштује и држи... А, кад се судови испразне, дижу се сви с шарене простирке, што је била прострta ту крај трништа што означава међу њиве, и наставља се с ралом све до смираја сунца...

Дедан Рајт На селу

2 — Напајање стоке пре поласка на њиве.

3 — Овце на паши.

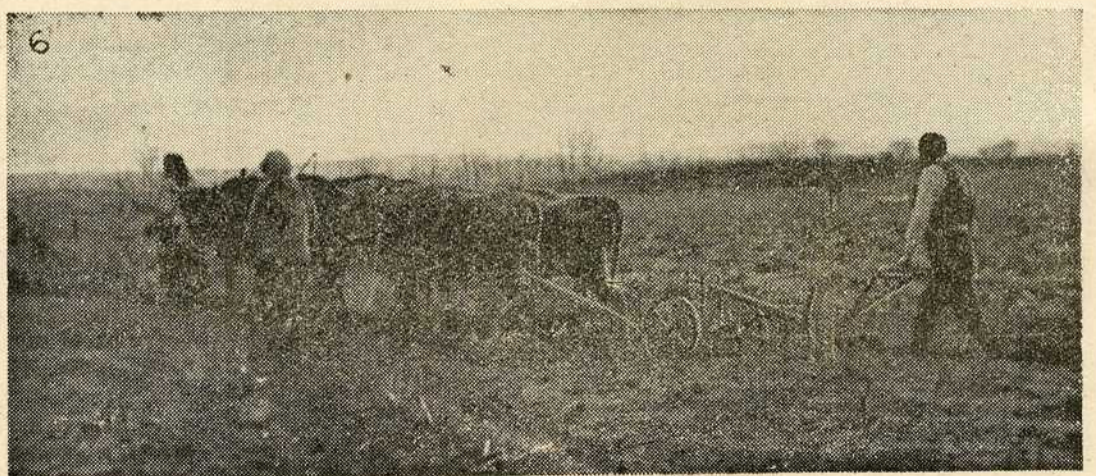

4 — Доручак ратара на њиви.

5 — На топлим пролећњем сунцу.

6 — За време орања.

(Фото: Ing. Рагомир Стефановић)

Земља МАЈА

ПИШЕ
КОЛИН
РОС:

Научник светског гласа, Колин Рос, човек који је за тридесет година пропутовао свих пет континената, боравио је прошле недеље у Београду и одржао вредно занимљиво предавање о „Светско-политичкој борби за Африку“.

Његова дела: „Између УСА и Пола“, „Судбоносни тренутак Америке“, „Пробуђена сфинга“ (Египат), „С камером и делом кроз Африку“, „Пут на Исток“ (Кроз Совјетску Унију), „Море одлука“ (Пацифик), „Данас у Индији“, „Недовршени континент“ (Аустралија) позната су широм света и донела су му углед писца светског гласа. „Коло“ ће објавити за српску читалачку публику одломке из његових дела која уживају светску популарност и на тај начин упознати је са овим еминентним немачким научником и писцем.

У данашњем броју објављујемо један одломак из његовог дела „Нова Азија“.

Сан Франциско — Јокохама

Али је случај да Јокохама, светско пристаниште на јапанској страни Пацифика личи Сан Франциску на америчкој страни? Обе вароши имају изванредно повољан положај чудесно заклоњеног залива, обе су ваједнички претрпеле трагедију једног земљотреса који их је до темеља био разрушио. И обе су, упркос трагичном удесу, саграђене поново и веће и лепше.

Па и поред тога, путнику с оне стране океана који све то не зна, кад после четрнаестодневног путовања стигне из једне вароши у другу, пре ће пасти у очи разлике него сличности између ова два града. Разлог томе је јасан као на длану. Једно је Америка, друго Азија. Тамо богом благословена земља с божанственом климом, неизмерно богатство, овде — сиромаштво и оскудица. За Калифорнију је потрес био необична катастрофа која се једном дешава, за Јапан је земљотрес обична, свакодневна појава. Ту се потрес прима као снег и киша, олуја или непогода...

Ако човек ове две основне разлике има стално пред очима, онда неће пасти у грешку да посматра Јапан очима Европејца или чак Американца. Да би се судило исправно потребно је да се суди сопственим мерилом те земље.

Јокохама је млада варош, за Јапан дешто необично. Кад је амерички комодор Пири у лето 1853 године бацно сидра у тихим водама залива Урага,

Јокохама, која се налазила у близини, била је рибарско сеоце са неких 150 породица. Једним правим американским темпом развила се ту милионска варош и светско пристаниште, баш као што се на другој страни Пацифика, на Златним вратима, развио Сан Франциско. Онда је дошла катастрофа која је обе вароши уништила. Морало се почети из почетка, и данас се може видети шта су Американци а шта Јапанци подигли из рушевина.

На први поглед упоређење испада далеко више у корист Америке. Сан Франциско је одувек био дивна варош, али никада није био лепши, може се скоро рећи величанственији, чаробнији него данас. Два огромна моста савршене лепоте, један преко Златних врата, други преко залива, држе варош, која се диже на зеленом обронцима, као драги камен у круни. Мостови је издижу високо као руке једног цина, а варош, као жена коју држи на рукама човек који је воли, гледа гордо и победоносно на Пацифик.

Јокохама напротив даје сиромашан и скроман утисак. Коликогод су Јапанци себи дали труда, коликогод су, по њиховом схватању, уложили велика сретства да поново подигну Јокохаму, у поређењу са Америком све је то скоро ништа. Додуше, кад сам био у Сан Франциску, сунце је дивно сјало, у марту је било тако топло да су се љу-

ди купали у мору. У Јокохама је, и ако је био април, изјутра било снега на крововима и читаве дане непрекидно падала је киша. Али и то спада у разлике између обеју обала Пацифика. Из истог разлога је јасно што је у Сан Франциску и поред свег разарања које је проузроковао потрес могао врло брзо да се обнови живот, док се у Јокохама још месеце после потреса није знало, и то с правом, да ли се уопште сме приступити обнови вароши или да се варош гради на неком другом месту.

После последњег земљотреса, 1 септембра 1923 године, Јокохаме буквално више није било. Оно што је од велике, вароши у цвету, од милион ипо становника остало, није било друго него гомила задимљених рушевина. Ја сам тамо стигао у марту 1924, дакле за пола године после катастрофе. Доклегод је око досезало нигде није било ништа до пепела и рушевина, на брзу руку рашчишћених. Ни у сну нисам могао да помислим да ће људи икада имати храбрости да граде поново на месту где су доживели такав ужас. Двеста хиљада људских живота прогутано је овај земљотрес. Све је то изгинуло под рушевинама или, што је још горе, живо изгорело у пожару који је беснео три дана и од кога није било спаса. Јер, чак и канали и само море горели су од бензина који се налио из разорених резервоара.

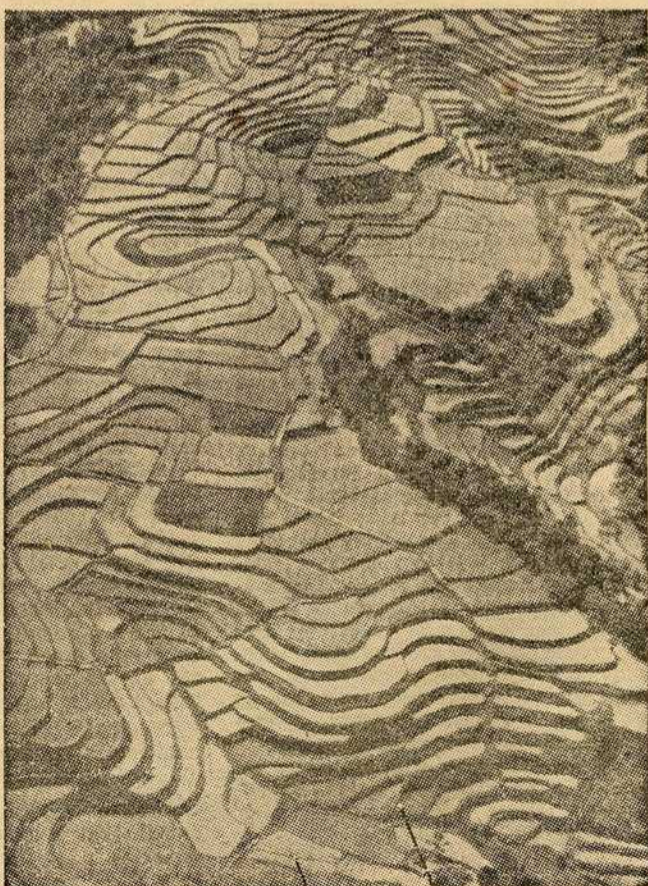
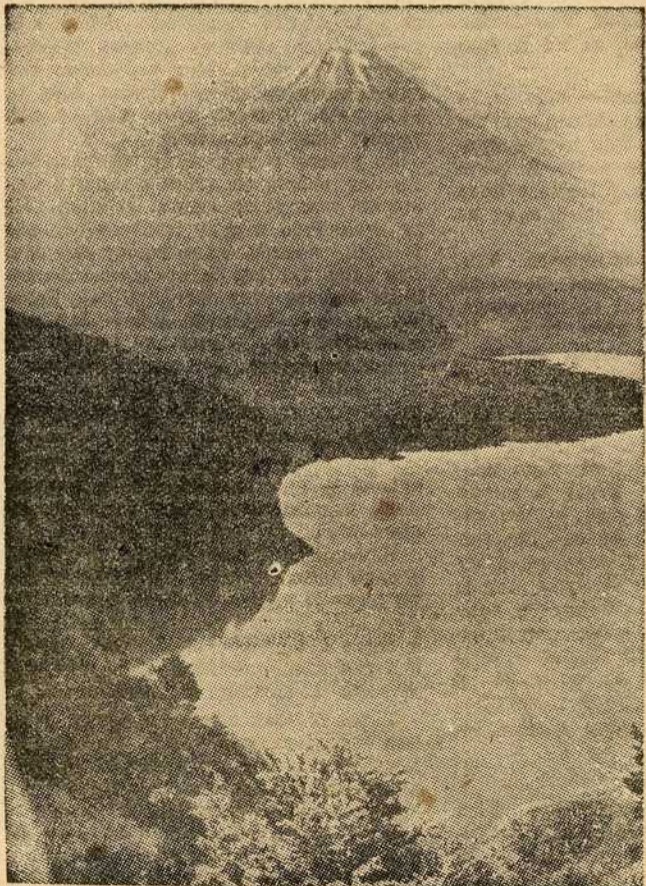
Карактеристично је, како су Јапанци поново изградили Јокохаму и да су је уопште поново изградили. Кад човек отворених очију прође кроз новосаграђену варош која се опет приближава милионској цифри становништва, разумеће много штошта у јапанском животу и начину мишљења.

Нова Јокохама има дивно пристаниште са одличним лучким кејом, огромне бетонске магацине и све друго што ту спада. Пристаниште мора да буде и ту се није смело штедети. Репрезентације ионако мора да буде. Префектура и остале јавне зграде изгледају као да потреса уопште није било и да не може да га буде.

Јокохама је једно од првих уговорних пристаништа у Јапану, у које су

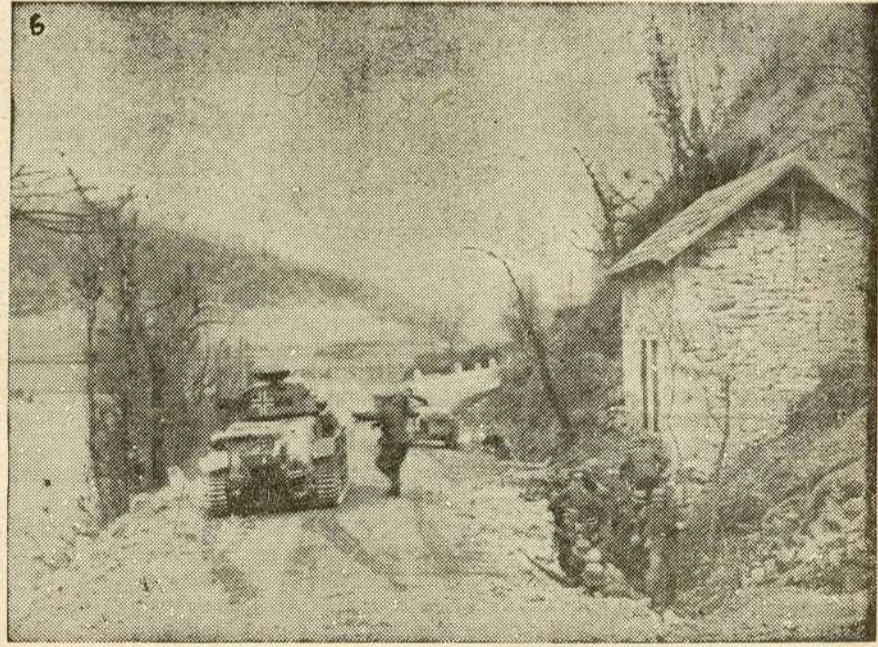
странци имали приступа. Године 1859 отворена је званично за саобраћај с иностранством. Странци су ту добили свој нарочити део вароши, сетлман, где су, иако одвојени од осталог становништва, уживали права пуне екстериторијалности. То право је, истина, 1899 године, укинута, али је „сетлман“ и после великог потреса поново успостављен. Овде, у најлепшем делу вароши, у мору паркова, налазе се не само конзулати, него и претставништва великих страних фирми. Но, међу тим дивним, репрезентативним здањима још има празних градилишта обрасталих травом, која леже густа као и одмах после потреса. То целом „сетлману“ даје чудновато мртав тон, скоро нестваран изглед, али употпуњује општу слику Јокохаме. Времена када су странци играли велику улогу у Јапану очигледно су прошла заувек. Њима је, додуше, остављено њихово старо, лепо место, али онако више из учтивости, и предусретљивости, а можда и због извесног дивљења. Странци уопште насељавају још увек боље делове вароши, а маса јапанског становништва живи у новој Јокохама исто онако скучено, и скромно као и у старој Јер. Јапан је сиромашна земља, поготово у поређењу са бескрајно богатом Америком, Јапан мора свој успон до величине и моћи да извојуге сопственим самопрегором и самоодрицањем.

Сан Франциско може себи да дозволи луксуз, да непрекидним штрајковима отежава страну трговину и саобраћај, Јокохама се бори за сваку тону робе. У Сан Франциску нико и не мисли да може да се земљотрес понови, и имају вероватно право. У Јокохама постојани слаби ударци потсећају становништво на несигурно тло под ногама. А по предвиђањима сеизмолошке опсерваторије у Токију, после катастрофе из 1923 године, може се за 50—70 година да очекује нова, можда и тежа. Али Јапанци знају да имају неколико десетака година мирног времена за рад. То време треба да се искористи крајњим напрезањем снага. Можда то исто важи и за целокупну политику Јапана у Азији.

Фуџи-јама, вулкан који је симбол Јапана. Као сан диже се његов врх покривен снегом.

Јапански сељак је најреднији на свету. До врха брегова умео је да доведе воду да би наплатио њеже своја минијатурна пиричанска поља. Пиричан је главна храна јапанског народа, али га никад нема у довољној количини, јер је Јапан пренасељен.

(Фото: В. Ф. А.)

Пионери у Босни

Узвињањем из ваздуха утврђено је да је друм, којим треба да прођу немачке трупе, које чисте западну и југозападну Босну од комунистичких банди закрчен са четрнаест препрека разних врста. Две групе пионира добиле су наређење да те препреке отстране. За своју заштиту и помоћ, добили су двоја оклопна борна кола с митраљезима. За кратко време пионери су на циљу, пред првом препреком. То је гомила камења на друму. Пошто су поскакали с кола, пионери су је за неколико тренутака рукама отстранили. Друга препрека је оборено дрвеће. Оно се веже дебелим ланцима и одвлачи у страну. Најдебље дрвеће се прво прегестерише моторном тестером коју пионери за овакве случајеве увек носе собом. Код треће препреке, пионери су нападнути митраљеском ватром са брежуљака на другој обали реке. Посао се нагло прекида. Добро постављен митраљез држи у шаку противника, док није пронађено непријатељско гнездо противника. Са неколико сигурних плотуна топ оклопљених кола обрачунао је са њим. Пионери настављају рад и за непуни час друм је слободан за пролаз осталих трупа.

- 1) Пионери су поскакали с камиона и за неколико тренутака препрека од камења отстранена је с друма.
- 2) На друму Коњиц—Мостар партизани су оборили дрвеће да би спречили немачке трупе и напредовања.
- 3) Стабло је везано дебелим ланцем и за тренутак тежак га је отстрио с друма.
- 4) Пионери су за време рада нападнути ватром с друге стране реке. Њихов, добро постављени митраљез, одговорио је истом мером.
- 5) У жестоком окршају рањен је један друг. Пионери су га борним колима пренели до првих себских кућа.
- 6) Мотоциклиста полази с важним саопштењем патраг, борна кола с митраљезом биће му заштита, јер је друм угрожен непријатељском ватром с друге стране реке.

1) Група зајечарских добровољаца ради на грађењу пруге. Они су се као што је дневна штампа већ објавила добровољно пријавили на рад, напустили своје породице, радње, радионице, канцеларије и школе да би показали Европи, да и у Србији постоји воља и жеља за конструктивним радом.

2) То је најновија шала! Тако мора и да буде! Само увек добре воље, јер то даје снаге у раду.

3) Мирослав Нешић, абитуријент и будући музичар. Његов поглед је отворен и искрен кад прича: „Не кажем се што сам се пријавио добровољно за рад. Ово је више спорт него рад...“ Са осметом на лицу он носи свој терет.

4) Лако је њему да се смеје! Њему као бизишем ковачком раднику то и не пада тешко. Александар Стојковић мисли увек практично и објашњава нам: „Храна и спаи су добри. После рада може човек да се освежи под тушем с хландом и топлим водом, а за час си сув од тоглог ваздуха...“

5) Индустиријалац Војин Петковић ради на монтажи шина. У своје три циглане он пече годишње 8 милиона цигала. Сем тога има и воденицу. И он као и његов брат Никола јавили су се добровољно на рад у Бор. Петковић нам каже: „Најлепше је овде другарство које нас везује. Има овде занатлија, студената, сељака па чак и музичара. Сви ми радимо један поред другог као да никад није било другачије. Зато нам је рад прво задовољство...“

6) Професору Адамовићу, који у зајечарској гимназији предаје цртање, већ је 49 година. Он каже: „У почетку ми рад на који нисам навикао није био баш миз. Али сад сам већ навикао и рад ми прија. Уосталом, сви смо брзо свикли и сад радимо као и прави радници. Шта има у томе што радимо? Ништа. Док се једни с оружјем у руци боре за Нову Европу, ми радимо...“

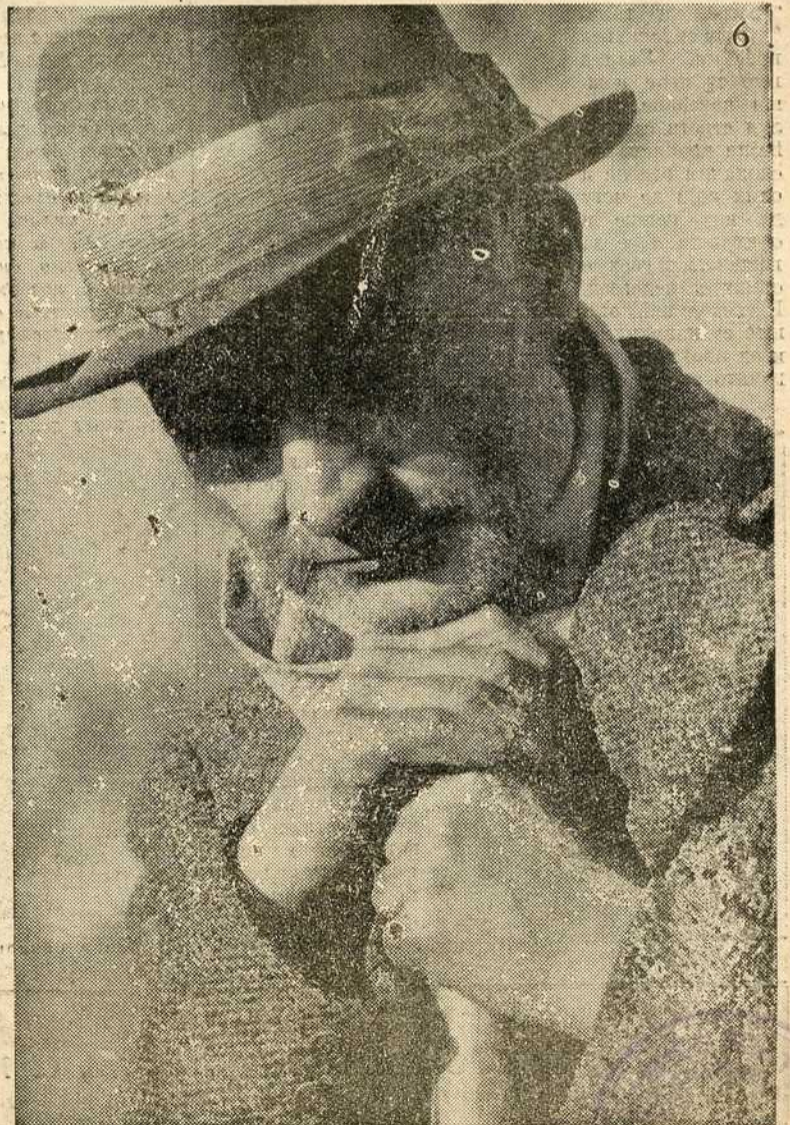

Осам стотина људи из Зајечара свих звања и занимања пријавили су се добровољно за Бор, центар рада у Србији. Они су изјавили жељу да својим радом даду српском народу пример и свој прилог обнови Србије и општој европској ствари. Њиховом примеру следовала је пре кратког времена стотина добровољаца из Неготина, стотина из Књажевца, који су се тако исто пријавили за рад у Бору. Сви су они решени да раде на обнови Србије, а за добро Нове Европе.

(Снимци: В. Ф. А.)

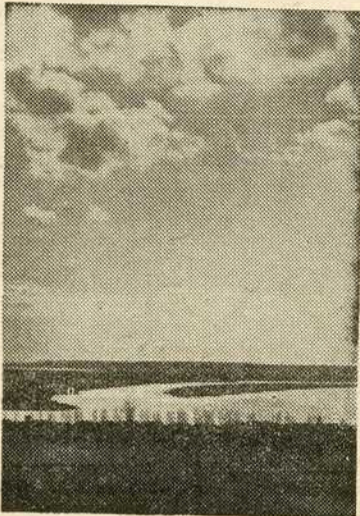
Доброволни радници у Бору

"Коло" вам штичка зује.

Није само земљорадник с нестрпљивом очекивао кишу, после скоро месеца ипо дана потпуне суше. Њу су прижељкивали и многи Београђани, добровољни баштовани... Пре неколико дана леља се испунила. Киша је обилно пала и натопила издашно испуцану земљу марљиво обрађену вредним рукама радгара, и оних првих и оних „попуљди“. Наша слика приказује поглед, кроз кишно јутро, на ушће Саве у Дунав, с бедема старог града, изнад цркве Ружнице...

равити да њихови љубитељи, нарочито деца, нису дошли празних руку... Радост је тим већа што добре животиње знају да сада, с топлим данима, настаје и „њихово царство“ у понудама...

С првим пролећним данима и Београд се све више подмлађује. Престоничка општина неморно наставља радове — које је, срећом кратка зима била прекинула — на улепшавању и дотеривању града... Деачанска улица, чијим је проширењем растерећен центар (Теразије) довршава своју последњу „гоалету“. За који дан тротоар те нове широке и импозантне улице, једне, уосталом, саобраћајно најживље, биће коначно превучен асфалтом а тиме ће и она бити дефинитивно завршена.

Од понедељника 12 ов. месеца, у ведром престоничком позоришту „Централа за хумор“ приказиваће се извапредно успешна ревикомадија „Минут после десет“ од М-Дим-а. После три пуне недеље приказивања овог необично духовитог комада, пред препуним гледалиштем, писац је довршио и други део, који се развија, из урнебесне заплете, у Јагодина. Занимљиво је да је публика целе прошле недеље куповала карте за ову актуелну комедију за коју је све узето из наше данашње средине. Протагонисти ове популарне ревије су гђе Жанка Стокић, Цока Перић, Џиџић, М. Продојевић и друге, затим г.г. Аца Цветковић, Пера Матић, Митровић, Тимотић, Фазловски и други.

Возни парк београдске чистачке колоне проредио се. Осим тога штедња у гориву мора и ту да се спроведе, и због тога је већи број кола за изношење сметлишта морао да буде повучен... Ипак, надлежни у Општини, дошавши до су заменили тај крупни недостатак у хигијенском животу престонице. На раскодованим трамвајским осовинама и точковима постављена су ових дана пространа кола за преношење сметлишта, и пуштена су у промет, трамвајским шинама, нарочито оних које иду кружно. Тиме је изванредно много учињено за уклањање сметлишта из београдских дворишта, и у прави час, благовремено, пре почетка познатих неспосних врућина...

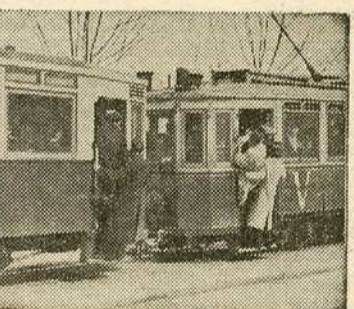

Још један портрет: „Заробљеног резерviste“, рад сликара г. Бране Мирковића, изложен на изложби радова наших варобљеника - сликара, у Уметничком павиљону на Калемегдану.

Српско народно позориште припрема поново „Риголето“. Овога пута (после стогодишњег приказивања популарне опере у београдском позоришту) Риголето ће бити изведен у потпуно новој режији и потпуно новом декору. Насловну улогу певаће у алтернацији г. г. Цезић, Јанковић и Холотков, а партију Вилде гђе Дара Стојаковић-Стајић.

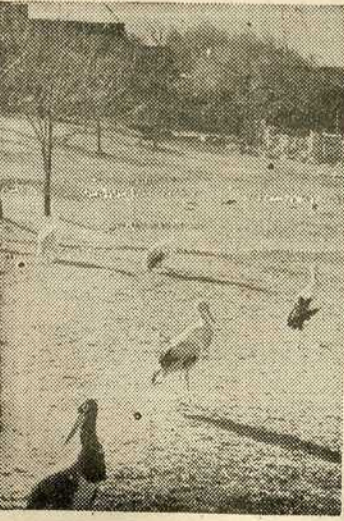
Београдски трамваји су још увек препуни. Узалуд што су цене возњи повећане, узалуд строги саобраћајни прописи. Бесконачни редови и оних који не могу да иду пешке и оних који мрзе да пешаче, још увек се отежу у недоглед. И увек се нађу они што су навикли да се возе „на папучици“, далеко и од кондуктера и од ока саобраћајца... Навика, нарочито ако је ружна, тешко се мења...

Стара зграда Српског народног позоришта, код Споменика, после свог обнављања, добиће ускоро и толико потребне просторије за позоришни декор. На месту негдашњих шупа, које су доиста представљале ригло Београда, подиже се увелико нарочита зграда (у продужењу гласне) која ће бити искључиво намењена за смештај декора, кулуса и намештаја, и која ће директно бити везана с позоришном. Тиме неће само позориште огромно добити, већ ће добити много и сам изглед овог, иначе најлепшег дела искога центра Београда.

У недостатку правих аутобуса, превоз путника врше по престоници такозвана „шпедитерска кола“. Публике увек има, која, без обзира на брзину, радо хоће да плати банку две и да с опуштеним ногама „клаткајући“, макар и за два сата, стигне од Споменика до Цветкове механе. Тим необичним „аутобусом“ не вози се међутим само мали човек и онај пословни свет, коме је свеједно што ће тако проћи кроз варош. Врло често „шпедитерски аутобус“ превози и даме, помодарке у правом смислу, које уживају ту повластицу што им кочијаш увек подметне неко ћебе.

Лепи дани вратили су поново Београђане њиховим љубимцима у Зоолошком врту, који су их искрени да будемо, тако дуго и тако нестрпљиво очекивали... Прошле недеље само прошло је кроз врт преко пет хиљада Београђана. Од тога броја, највише долази на оне најмлађе и, уосталом, најверније посетиоце. Животињама у врту тако огромна посета причинила је је много радости, јер не треба забора-

(Снимци: А. Симић)

Сарми, подварку, рибанцу (који је и поред свих тешкоћа и снабдевању ипак било...) ближи се крај... Последње главице киселог купуса продају се још ових дана на београдским пијацима, јер већ пристиже поврће... Отуда и није чудо што овај продавац киселог купуса на једној београдској пијаци овако мами муштерије:

„Још мало па нестало...“

Прошле недеље одржан је и други пролетњи тркачки састанак на београдском типодрому код „Дареве ћуприје“. Публике је и овога пута било врло много тако да се може рећи да су, ономадашње трке имале такозвану „дербн посету“. И овога пута било је изненађења што је само још више појачало драж оних који долазе на трке због кладионице. По себи се разуме да ови састанци привлаче и многобројне даме, које своју елеганцију доиста мајсторски подешавају према времену и приликама у којима живимо, што показује и овај наш снимак...

Мир и ред значе живот, а наред смрт Србије. Запамтите то!

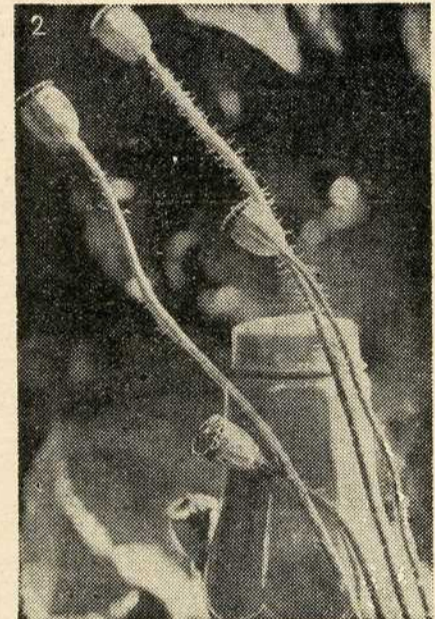

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

Природа је најбољи проналазач. Човек је из овог Природног неисцрпног „патентног бироа“ само бесплатно узимао принципе, на којима је заснивао своју технику, грађевинарство, своје машине и апарате, али, правог проналазача никад није достигао. Јер природа ради са „живом материјом“, а човек с мртвим материјалом.

Тако на пример летеће је природа много пре пронашла неге човек и решила је тај проблем на неколико начина. Падобран је човек пронашао студирајући семе скромнога масличка које данима лебди у ваздуху. Шупље стубове који могу да носе сразмерно велики терет видео је човек код бамбуса и пшеничне стабљике. Црпку са вентилима направио је по угледу на рад свога срца. „Куглични лежај“ („кугличагер“) открио је прво на својим рукама и ногама. Ткање је научно од птица-плетиља и паука. Прва боца је била — тиквица. У производњи свиле машине имитирају и данас — свилену бубу.

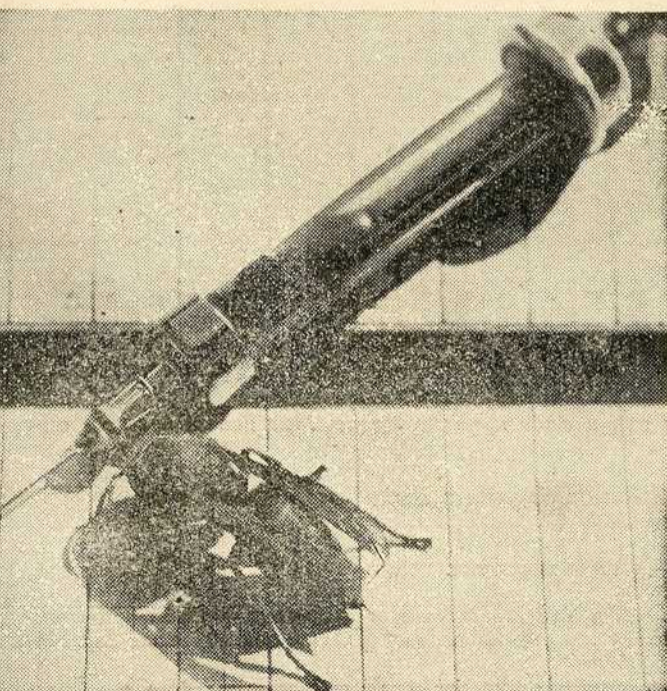
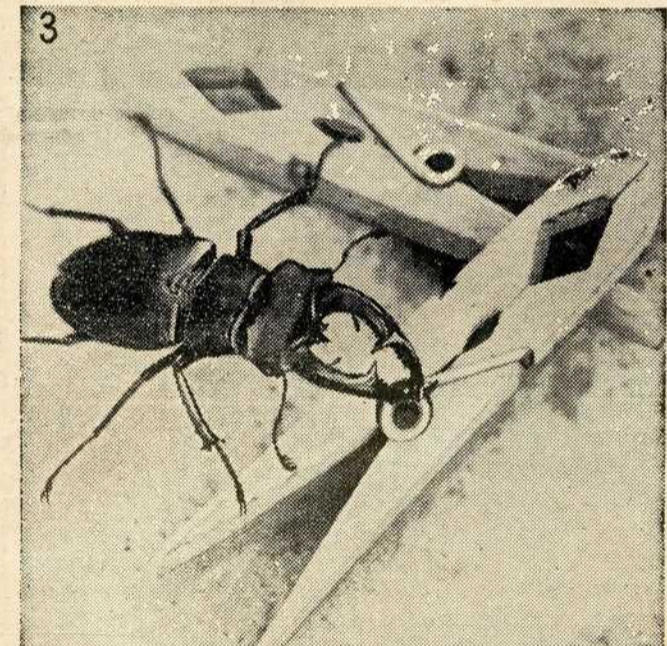
Једном речи, број проналазака највећег проналазача: Природе, неисцрпан је. Човек је само мање-више успели имитатор њених величанствених дела.

1) Природа је дала зеленој жаби такву справу на прстима ногу да може да се пење и по стакли. Човек је направио слабу имитацију те справе — од гуме.

2) Главница мака је савршена направа за посипање. Порцелански мали суд за со, наприку, бибер или туцани шећер само су слаба имитација те направе коју је природа створила.

3) Клешта и штапаљке за рубље направио је човек по угледу на штапаљке рака и јеленка. Само штапаљке јеленкове су много савршеније и јаче.

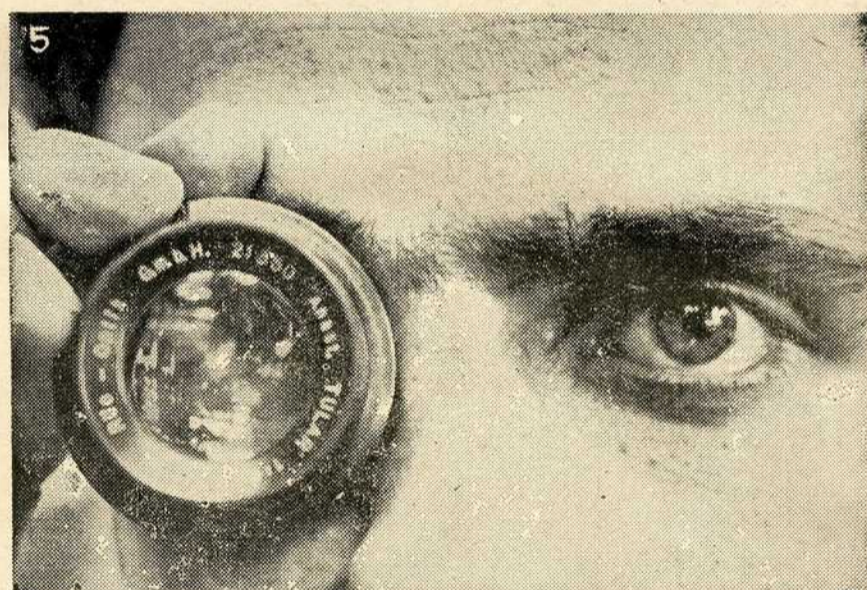

4) За давање инјекција човек је измислио савршене игле. Те игле имају отвор који се једва види микроскопом. Али та игла је груба и неспретна направа према жаоки једне пчеле, коју је створила природа.

5) Фотографски објектив и човеково око саграђени су на истом принципу. Само зеница човекијег ока, због своје покретљивости, много је савршенија него сочиво фотографског апарата.

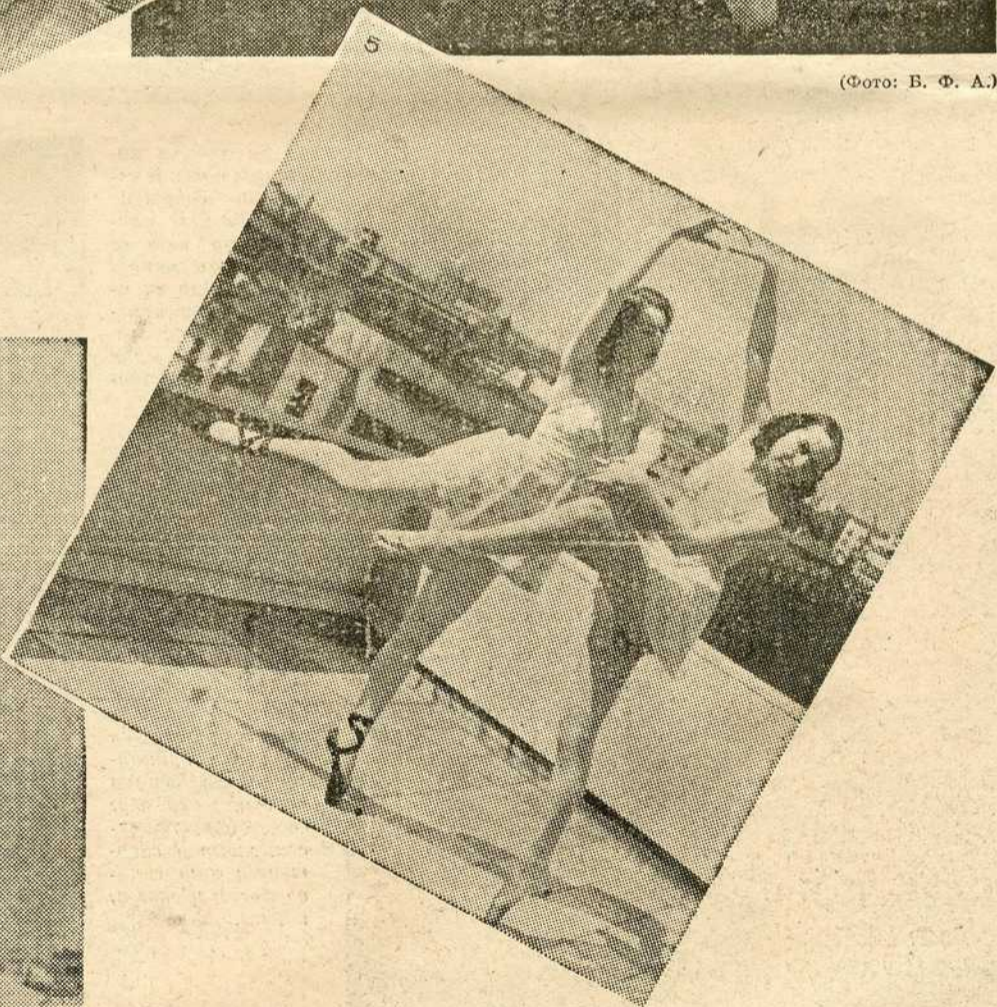
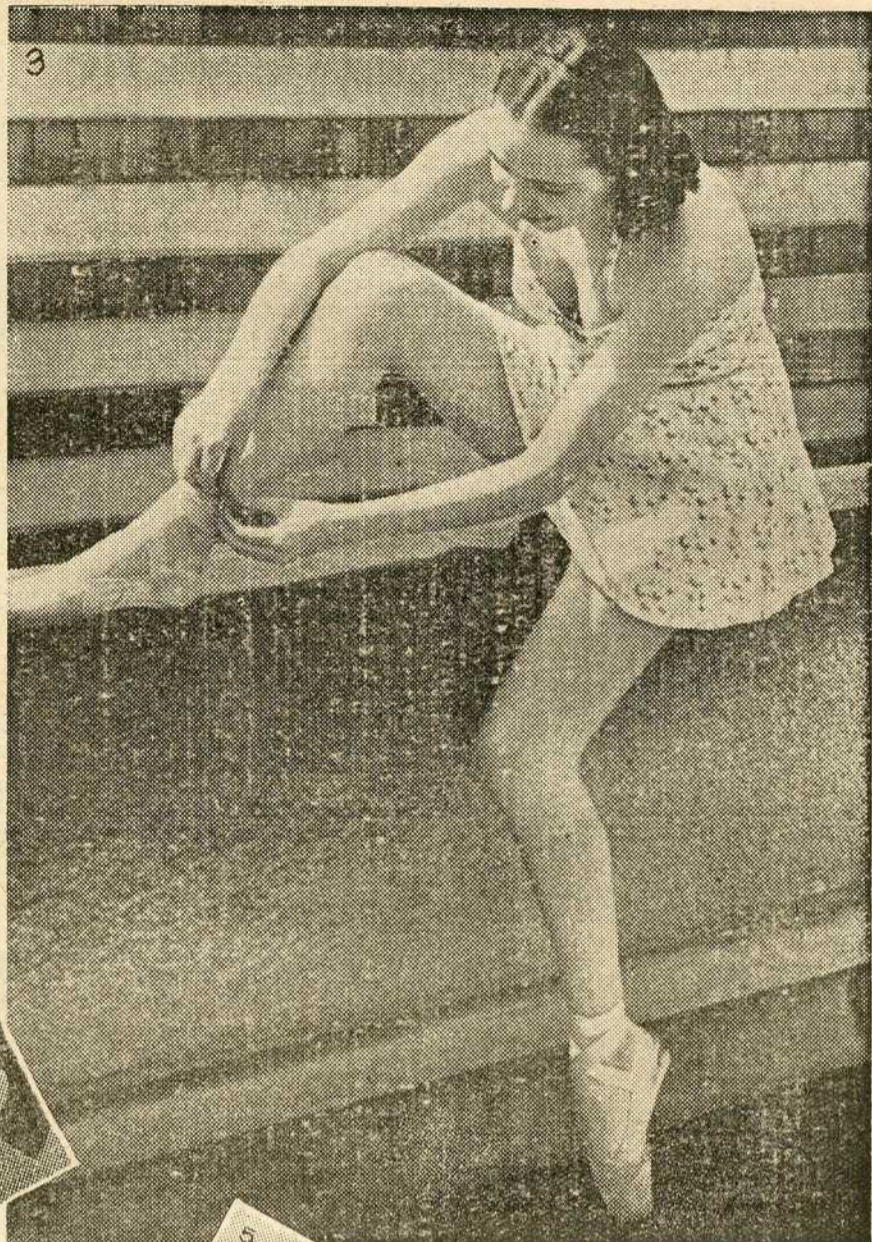
6) Боце које је створила природа још и данас су у употреби. То су тиквице које и нашим сељацима служе као суд за воду.

(Фото: Б. Ф. А.)

НА КРОВУ ВЕЛИКЕ ВАРОШИ

(Фото: В. Ф. А.)

- 1 — Проба на крову има и своју незгодну страну. Беле ципеле балерине страдале су од чађи.
- 2 — Славне играчице Марија Ливсану и Магдалена Радулеску у бечким костимима из времена валцера.
- 3 — Кратак одмор — веза је попустила.
- 4 — Играчица не сме да добије вртоглавицу ни кад игра — на ивици понора. Марија Ливсану показује једну своју играчку фигуру баш у таквом положају.
- 5 — Славне румунске играчице-балерине Марија Ливсану и Магдалена Радулеску изабрале су терасу једне високе куће у Букурешту за своје приредбе.

Од Старога Ново

Пролеће је доба кад жена мења и обнавља своју гардеробу. Међутим, овог пролећа нови модели мора да изостану. Али то не треба да нас баца у очајање, јер то не значи да треба да се појавимо у неком старом похабаном мантилу или расходуваном костиму. Колико су пута у стању ситнице да даду сасвим други тон нашем оделу. Све зависи од укуса и наше вештине. За мали издатак на неку ситницу можемо да оживимо хаљину коју већ нерадо носимо, јер нам се чини „демодирана“.

На сликама имамо неколико примера како да комбинујемо старе изношене материје да би добиле нов изглед. Ево на пример како могу стари мантил да употунује рукави изношеног пепита костима. Од исте материје дамо да нам се изради обод неког шешира. Поподневну хаљину можемо да оживимо широком сукњом, тако да нисмо ни морали стару хаљину да кваримо. Често се могу употребити много једноставније допуне за хаљине, као што је то обичан кајиш. Он је често у стању да да најлепши изглед хаљини, а може да буде од разноврсних материја: од коже, мушеме, сомота, штофа или шнура у неколико боја. Може да буде штепован, израђен руком, набран итд. Углавном да одговара хаљини и да је укусно израђен.

Обична ешарпа, жабо или клипс, све су то ситнице које ће дати вашој хаљини други тон, тако да ваша пријатељица неће се одмах ни сетити да је та хаљина стара.

Данашње тешко време диктира и модом. У доба када се решавају мно-

Једнобојна поподневна хаљина добиће сасвим други изглед ако се носи уз широк сукњу кројену у „глоки“ (звону).

(Фото: Б. Ф. А.)

го тежи и озбиљнији проблеми, свакако је излишно да за жену претставља највеће очајање мода облачења и нова гардероба која је за данашње прилике луксузна. Треба се користити оним што нам стоји на расположењу.

И жене у Мароку чувају свој тен

Ово је снимак жене из Марока у близини Тангера. Да то није поларна мода? Ову моду условила је потреба. Не чувају свој тен само еманциповане жене. И жене Марока приморане су да бране своје лице забрађивањем оне су изоловале сваки део лица и оно их штити у исто време од великих хладноћа афричке климе и брдовитим крајевима.

Езотични шешир — тако би се бар изразили наши модни журнари, великог је обода и причвршћен је у жетима преко главе за леба.

И опет од старог ново. Мантил, који је већ одавно изашао из употребе, може да се оживи и да служи за прве пролећне дане као модел.

Стари карирани костим који није више за пошење може корисно да се употреби за пролећни мантил. Овако прерађени рукави добиће сасвим други изглед, као и обод шешира који већ одавно не носимо.

они уздишу, а то је сасвим нешто друго.

Да би сте се излечили од досаде, створите очи, гледајте око себе и затим у својој сфери, створите себи одређени посао. Макава он био он ће вас разонодити. Сваки посао је добар: ако сте у селу или имате своју бајшту, обрађујте, плевите, заливајте... Бићете можда мало уморни, али задовољни собом.

Немојте никад да будете беспослени. Имајте увек неки посао у току. Не плачите над својом судбином кад нисте за жаљење. Лектира ће вам такође помоћи. Немојте се устручавати да неку књигу прочитате и по други пут. Увек ћете наћи у њој нешто ново. На тај начин обогатићете свој дух и бићете излечени од досаде.

Мисли О ЖЕНАМА

- Женску љубав не смеш молити; мораш је освојити.
- Љубав је многе људе нагнала да буду способни за живот.
- Преварена жена обично мисли: „Ја сам му била верна као обична селанка, а он ме изневерно као неки Касанова“.
- Жена кад себе поклања, мисли да поклања цео један свет, — а човек примајући тај дар, мисли да прима играчку.
- Мајка се не постаје, него се као таква свака жена роди; јер деца само задовољавају матерински позив, али га она не стварају.
- За жену никакве муке ни тегобе нису тешке ако верује да ће своју лепоту увећати.

О досади

„Досадно ми је“ кажете?
У ово доба када има толико брига, које су окупиле цео свет, зар смете да изговорите ту реч: „досада“?
Знаете ли шта је то досада? То је болест свакако врло озбиљна, која долази као последица лењости. То је болест оних који немају стварних брига које би их запосиле, имају времена, и то сувише много, да мисле само о себи.

Туђе бригае и патње њих се не тичу! Оно што је најважније то је њихова личност. Они не знају чиме да се баве, ме умеју да се извуку из свог сталног круга људи у коме се крећу, време им споро пролази и тешка реч је изговорена: „досадно ми је“!

Они који познају невољу, који су изнурени бригама, не пате од досаде:

WWW.UNLIB.RS

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

— Како можеш да носиш тако отрцане панталоне уз тако елегантан иберцигер?

— Зар сам ја крив што у кафани не вешају и панталоне на чивилук.

— Могу вам рећи да вас жена вара.
— Зар тако стоји у картама?
— Не... То знам од комшилuka!

— Је ли, тата, шта је то змај?
— То је мама кад се наљути!

— Госпођице Риžo, метнули смо нарочито поред вас господина Тозу. Надамо се да ћете се пријатније забављати, јер и он има камен у жуци.

— Да вам кажем нешто у поверењу: ја имам карту греће класе, а путем другом.
— И ја ћу вама да кажем нешто у поверењу: ја сам контролор.

— Брак није само задовољство, драга моја. Кад се узмемо мораћеш сваког дана да готовиш јело.
— Да, мили мој, а ти ћеш да га једеш!